

[Madsen-Mygdal.]

Understøttelser. Der er en Opmuntring til socialdemokratisk styrede Hjælpekasser. Det er det hele, der er i Forslaget. Vedrørende Arbejdsløsheden har Regeringen hidtil kun haft det ene: mere Understøttelse fra de offentlige Kasser. Det er det eneste, vi har set fra Regeringen i hele dette Spørgsmaal. Men hvis Regeringen tror, at Arbejdsløsheden formindskes gennem Forøgelse af det offentlige Tilskud til Arbejdsløshedsunderstøttelse, hvad enten de gives under den ene eller den anden Form, gør den sig skyldig i en fundamental Fejltagelse. At øse Penge ud af de offentlige Kasser til Understøttelse er i og for sig ikke nogen større Kunst, saa længe der er Penge i Kasserne. Men det var jo ikke det, Talen drejede sig om forud for Valget, det var Arbejdsløshedens Bekæmpelse. Hvordan hed det ikke den Gang fra socialdemokratisk Side: Den Regering, der ikke kan bekæmpe Arbejdsløsheden, duer ikke? Men det gjaldt maaske kun den Gang, det gælder formodentlig ikke, naar vi har en socialdemokratisk Regering. Det er højst rimeligt, thi Arbejdsløsheden vil aldrig virkningsfuldt kunne bekæmpes af en Regering, der nægter at erkende Arbejdsløshedens sande Aarsag og modsætter sig Handling, der er i Overensstemmelse med en saadan Erkendelse.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen vilde advare mig i Anledning af nogle Taler, jeg havde holdt, navnlig nogle Udtalelser om de to Verdener. Ja, jeg vil henstille til det ærede Medlem, naar han giver mig gode Raad — som jeg naturligvis altid paaskønner —, i alt Fald at sætte sig ind i, hvad han taler om. Jeg har aldrig talt om to Verdener, hvoraf den ene var lys og herlig, den anden laa i Mørke, paa den Maade, at det var Arbejderne, der levede i Fest og Glæde, og Bønderne, der var trykket ned. Hvis det ærede Medlem overhovedet har læst Referatet — hvad jeg maa gaa ud fra, da han omtalte det her fra Folketingets Talerstol —, maa han have set, at jeg netop siger: Der er to Verdener, og der er tilvejebragt et Svælg mellem disse, og hvis det fortsættes, maa de tage Afsked med hinanden og hver især prøve, hvordan de kan klare sig. Men jeg har udtrykkelig sagt: Jeg ved ikke, hvem af dem det bliver værst for. Jeg har aldeles ikke talt om en Verden, der laa lys og lykkelig; jeg tror ikke, der er megen Lykke og meget Lys at vente for Arbejderstanden, hvis det store økonomiske Skel mellem disse to Verdener oprettholdes. Tilsynladende kan det se godt ud i Øjeblikket, men det aabner Adgang til

den Arbejdsløshed, som jo er en lige saa stor Ulykke for Arbejderstanden, som det at synke ned i Armod og Fattigdom er for Bondestanden. Jeg har udtrykkelig sagt: Jeg ved ikke, hvem det bliver værst for, men at det bliver ganske ødelæggende for begge, er hævet over enhver Tvivl. De arbejdsløses ulykkelige og store Skare er alle dem, der udstødes af den Lejr, hvor man ved alle Midler modsætter sig Tilpasningen og kræver det høje Løn- og Prisniveau opretholdt. Arbejdsløsheden har først og fremmest sin Aarsag i den Lønpolitik, som Fagforeningerne i Øjeblikket fører, og som Regeringen af al sin Magt støtter.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen oplæste — nej, jeg tror ikke, han oplæste det, men stod her med Udtalelser fra 1888 fra Venstres Side, som det ærede Medlem sagde var helt anderledes end de, der fremkom nu. Ja, men Forholdene var saa sandelig ogsaa ganske anderledes i 1888, end de er i Dag. Det ærede Medlem talte om Kapitalismen og Kapitalens Magt. Vi har jo intet mere kapitalstærkt her i Landet i dette Øjeblik end de samvirkende Fagforbund. (*Hans Nielsen*: Hvor ved De det fra?). Ja, vil det ærede Medlem nævne mig en Institution eller en Person, der er saa kapitalstærk som de samvirkende Fagforbund, saa er jeg modtagelig for Belæring. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hele den mægtige Kapital, der er udskrevet paa Arbejdet, der har bidraget til at fordyre Arbejdet, er, om ikke den største, saa en af de allerstørste Kapitaler, vi har i Øjeblikket. Det ærede Medlem Hr. Nygaard, der er Formand for denne Institution, er i Virkeligheden den stærkeste Kapitalist, vi har i Danmark. Og naar de saa tilmed ikke blot har Kapitalens Magt, men faktisk ogsaa har Regeringsmagten her i Landet, er de jo ikke de smaa, naar vi taler om Organisationer. Men at de tramper hen over mange enkelte Arbejdere og ødelægger dem, er en Sag for sig. For saa vidt taler jeg lige saa godt Arbejderklassens Sag, og bedre end de Herrer, hvis Horisont er indsnævret alene til Organisationens og Fagforeningernes Interesser. Men Regeringens Indsats overfor Erhvervskrisen og Arbejdsløsheden har, i god Overensstemmelse med Fagforeningernes Teorier, alene været dette i Virkeligheden fuldkommen haabløse: mere Understøttelse af de offentlige Kasser.

Overfor den Erhvervskrise, der mere og mere truende trækker op over dansk Erhvervsliv, staar vi altsaa nu ved Rigsdagssamlingens Afslutning i den Situation, at Regeringen i Virkeligheden giver fuld-